

FRIT DANMARK

Nr. 3

Udgivet af en Kreds af Danske

Juni 1942

Henvendelse til det danske Folk fra FRIT DANMARK

Vi begyndte Udsendelsen af vort Blad, FRIT DANMARK, ud fra den Opfattelse, at det altovervældende Flertal her i Landet ikke alene ønsker at se Danmark frit igen, men ogsaa er villig til selv at gøre en aktiv Indsats i Befrielseskrigen mod Hitler-Nazismen. Den Modtagelse, vort Blads første to Numre har faaet, har tilfulde bekræftet denne Opfattelse. Bortset fra en lille Klike af usle Landsforrædere er der Enighed herom i det danske Folk. Det er paa dette Grundlag, en virkelig folkelig national Samling i Danmark skal skabes.

Som vi straks erklærede, saa vi helst, at Regeringen tog Ledelsen i den Modstand, som maa og skal øves overfor de tyske Undertrykkere. Vi haabede, at den vilde ophøre med den uværdige Given efter for det tyske Tryk. Vi haabede, at den vilde indstille sig paa at handle i Overensstemmelse med de bredeste Folkemassers Ønsker. Men vi er blevet skuffet.

Tværtimod nu endelig at indtage en fast og værdig Holdning overfor Tyskerne har Regeringen i Anledning af Buhls Udnævnelse til Statsminister udsendt en ny Erklæring, hvori den udtaler positiv Sympati for Nazi-Tysklands Krig og bebuder yderligere økonomisk — maaske ogsaa anden — Hjælp til Hitlers Krigsførelse. Regeringen har derpaa udsendt fornyede Opfordringer til det danske Folk om villigt og lydigt at gaa under Aaget, at vise »Loyalitet« overfor Besættelsestropperne og Ærbødighed overfor Hitlers danske Agenter samt at »undlade overilede Stemningsudbrud«. Paa samme Tid har Regeringen skærpet Censuren, truffet strengere Politiforholdsregler overfor danske Patriotter og rejst Tiltale efter den berygtede »Ørum-Lov« mod Christmas Møller, der i England arbejder for Danmarks Sag.

Alt dette sker paa et Tidspunkt, da vort Land efter to Aars Besæt-

telse er saa udplyndret som aldrig nogensinde før, og da enhver kan se, at hvis virkelig Tyskland skulde sejre, vilde vi for Alvor faa Trællekaar.

Det sker paa et Tidspunkt, da de afgørende Kampe paa Østfronten er ved at udfoldes, og da de Allierede Magter koncentrerer alle deres Kræfter om endnu i aar at hidføre Tysklands Nederlag. Det sker paa et Tidspunkt, da Folkene i alle andre Lande i det undertrykte Europa — og ikke mindst i vort Broderland Norge — med alle Midler rejser sig til Kamp mod det nazistiske Tyranni.

Det sker paa et Tidspunkt, da Hitler-Tysklands Nederlag — og dermed Danmarks Befrielse — kan hidføres, hvis alle Frihedens, Rettens og Demokratiets Kræfter forener sig og slaar til overalt, hvor der er mindste Mulighed.

I denne Situation har Regeringen udsendt sin Erklæring. Men i en saadan Situation kan det danske Folk ikke sidde roligt afventende, mens andre under de største Ofre udkæmper den Kamp, der ogsaa afgør vor Skæbne. Vi kan ikke slaas os til Taals med Skulkerens Argument: »Se, vor godt det trods alt er gaaet herhjemme, og hvor meget værre de har det andre Steder!« — Vi kan ikke holde os passive i den vældige Frihedskamp, og vi kan slet ikke fortsætte med direkte og indirekte at yde Bidrag til de nazistiske Voldsmænds Krigsførelse, at levere Materiale til de Lænker, hvori man ønsker at smede os for Stedse.

Vi, der udgiver FRIT DANMARK, repræsenterer alle Befolkningslag og alle politiske Anskuelser her i Landet (undtagen naturligvis Landsforrædernes!). Vi retter nu en indtrængende og alvorlig Opfordring til hele Folket om at ophøre med »Loyaliteten« overfor de Nazi-Horder, der har besat vort Land. Og vi ønsker at understrege saa kraftigt som muligt, at det er NU — paa denne

Dag og i denne Time — der skal handles! Det er idag mens den bitre Kamp raser, at vi som Danske skal vise vort Mod, vor Vilje og vor Evne til at være med i den Kamp, der gælder Frihed og Retfærdighed for Danmark som for hele Verden.

Ingen respekterer den, der først i den 11. Time, naar Sejren praktisk er vundet, kommer løbende for at »hjælpe« Sejrherrerne.

Vi opfordrer indtrængende enhver Dansker til, hver paa sin Plads og efter sine Forudsætninger, af yderste Evne og med alle Midler at bidrage til at berede Hitlers Krig de største Vanskeligheder — altsaa at

bidrage til at befri vort Land. Timen er inde, da enhver ærlig Dansker maa ophøre med det hidtil af Regeringen forfægtede »loyale« Samarbejde med den tyske Nazisme og dens danske Haandlangere. Timen er inde, da der bør sættes ind med passiv og aktiv Modstand paa alle Felter, hvor der arbejdes for den tyske Nazisme og dens Besættelseshær.

Men lad det ske under Udøvelse af den stærkeste, alvorligste og dybeste nationale Solidaritet. De 99 Procent af Befolkningen er jo enig i disse Anskuelser. Lad Enigheden komme til Udtryk gennem Organiseringen af en landsomfattende national Folkefront, hvori alle uden Hensyn til Erhverv, Klasse eller politisk Anskuelse forener sig til Kamp mod de tysk-nazistiske Undertrykkere, for det Maal, som er alle sande Danskes:

Ud af Landet med de tyske Besættelsestropper og deres Paahæng.

Straf over de Landsforrædere, som er deres Agenter, Danmark atter frit!

Hitler-Tysklands Nederlag i Krigen er en Betingelse for, at Danmark kan blive frit igen. Og enhver Indsats, hvor beskeden den end maatte synes, bidrager til hurtigere at hidføre dette Nederlag.

Nu er Tiden inde, da der skal slaas til!

Juni 1942.

Udgiverne af FRIT DANMARK.

Hvad kan der gøres?

Enhver Dansker kan og bør gøre sit til ikke at hjælpe Hitlers Krigsførelse og til at gøre Tyskerne Opholdt i Danmark saa lidet behageligt, som muligt. I Enkeltheder kan der ikke gives Anvisning paa, hvad den enkelte kan gøre — det maa overlades til hver især — men en Række almindelige Vink kan gives:

LANDBRUGERE: Stands eller begræns Leveringen af Produkter til Tyskland og til Besættelsestropperne. Der er nok, herhjemme, der trækker til at spise sig mætte. Og Tyskerne betaler jo kun med Værdiløse Veksler, som vi selv kommer til at indløse efter Krigen.

INDUSTRIDRIVENDE: Danske Fabriker er for gode til at lave Krigsmateriale til Hitler. Er det umu-

ligt helt at standse saadanne Arbejder, saa bør Leverancerne forsinkes mest muligt og Kvaliteten bør ikke være for god. Der kan let etableres godt Samarbejde med Virksomhedens Arbejdere, hvad dette angaar.

ENTREPRENØRER: Hold Dem tilbage, naar det gælder de tyske Befæstningsarbejder i Danmark eller Entrepriser i Tyskland. Lad det Arbejde, der i Gang, gaa saa langsomt, som muligt.

FORRETNINGSFOLK: Sælg ikke til Tyskland eller til Tyskerne.

ARBEJDERE: Tag ikke Arbejde ved tyske Befæstningsanlæg, Flyvepladser eller i Tyskland og Norge. Erhvert Arbejde, der direkte eller indirekte udføres for Hitler, bør gaa langsomt og være daarligt.

FAGFORENINGSLEDERE OG EMBEDSMÆND: Sabotér Anvisningen af Arbejdere til tyske Arbejder og til Tyskland eller Norge.

POLITIFOLK: Vær ikke mere nidkære, end absolut nødtvunget, naar det gælder Indskriden mod Landsmænd, som har forset sig mod Tyskerne.

INTELLEKTUELLE OG VIDENSKABSMÆND: Undlad ethvert Samarbejde og Samkvem med Hitler-Tyskland, uanset under hvilket »kulturelt« Paaskud, Tyskerne søger at indlede det.

BLADUDGIVERE OG JOURNALISTER: Gaa mest muligt udenom det tyske Propagandastof. Gaa ikke i Erinde ved at bringe nedsettende Artikler om England-Amerika-Sovjetunionen, af hvis Sejr over Aksemagterne, Danmarks Frihed afhænger.

FORENINGSLEDERE: Sørg for altid at vælge gode Danskere som Fordragsholdere.

ALLE DANSKE: Vis national Solidaritet i alle Forhold.

Sky enhver Omgang med Besættelsestroppe. „Danskere“, som forsynder sig mod dette Bud, bør haandfast kaldes til Orden.

Hold de »danske« nazistiske Landsforrædere nede overalt, hvor de stikker Fjæset frem.

Køb ikke hos Handlende, der foretrækker Tyskere som Kunder, eller som averterer i Nazipressen. Gaa ikke til tyske Film.

Støt ikke Indsamlinger som Metalindsamlingen, hvis Formaal alene er at skaffe Tyskland krigsvigtige Raastoffer.

Hjælp og beskyt enhver, som forfølges eller jages af Myndighederne efter Tysk Ordre. Støt de fængslede Familier. Lad alle Angivere føle hele Folkets Foragt.

Lær af det øvrige besatte Europa — ganske særligt Norges — heltemodige Frihedskamp.

Finland og Norden.

En dansk Pressedelegation har besøgt Finland og Resultatet er blevet en forstærket Kampagne i Presse og Radio for, at vi bør hjælpe det finske Folk med Madvarer, Ambulanacer osv. — kort sagt: aktivt hjælpe Finland i dets Krig mod Sovjetunionen. Det evige Omkvæd i Artikler og Taler om dette Emne er, at Finland kæmper for Nordens og Demokratiet's Sag og derfor fremforalt bør have dansk Hjælp.

Det er rigtigt, at Finland staar i

en dødsens alvorlig Kamp. Det er rigtigt, at det finske Folk maa bringe meget store Ofre for denne Kamp og lider bitter Nød. Men er der ikke ogsaa andre Kendsgerninger og Omstændigheder, vi bør tage i Betragtning i Danmark? Ikke mindst, naar der tales om Norden og Nordens Sag!

Af Nordens Lande er Danmark og Norge besat og undertrykt af det krigsførende Tyskland. Sverrig har i to Aar befundet sig under et stadigt tysk Pres, der Gang paa Gang er blevet forstærket indtil en Trusel om Invasion. Nordens Sag og Demokratiet's Sag — det er at blive denne tysk-nazistiske Undertrykkelse af og Trusel mod Norden kvit. Det er at faa de tyske Besættelsestroppe og Gestapofolk jaget ud af Danmark og Norge og faa skabt varige Garantier mod fremtidige Overgreb sydfra!

Saadan er Situationen. I denne Situation har Finland gjort fælles Sag med Danmarks og Norges Bøddel, med Hitler-Tyskland og er gaaet i Krig paa Tysklands Side. Her kan det ikke nytte at forsøge med Bortforklaringer om, at Finland fører en »Forsvarskrig« el. lign., især ikke, da hvert Barn i hele Verden ved, at det var Tyskland-Italien-Rumænien-Ungarn-Finland, der i Fællesskab begyndte Krigen mod Sovjetunionen den 22. Juni 1941.

Men under alle Omstændigheder: Nordens Frihed, Norges Frihed, Dan-

marks Frihed er afhængig af, om Tyskland sejrer eller lider Nederlag i Krigen mod Sovjetunionen og de øvrige allierede Magter. Den, der hjælper Hitler-Tyskland, gaar imod Danmarks Frihed og Nordens Interesser! Og det gør Finland — i første Række den finske Hærledelse.

I de utallige finske Henvendelser til det danske Folk om Hjælp gøres der opmærksom paa, at det er en Livssag for Finland at føre Krig paa (Tysklands Side) mod Rusland. Det kan diskuteres — men vi vil ikke diskutere det. Vi ved kun eet: Det er i endnu højere Grad en Livssag for Danmark og det danske Folk, at faa de tyske Besættelsestroppe jaget ud af Landet. At dette kun kan ske i Forbindelse med et tysk militært Nederlag er jo klart.

Men det er ogsaa klart, at enhver Hjælp til Tyskland eller dets Vaabenfæller, det være sig af humanitær, materiel eller militær Art, styrker Tyskland og svækker vor egen Frihedskamp. Det er saadan: Hjælp til Finland er Hjælp til Tyskland.

Finland ønsker Forstaaelse for sit Standpunkt. Ikke mindre bør Danmark kræve Forstaaelse for sit. Og den fornyede Bølge af Agitation for dansk Hjælp til Finland bør derfor blive resultatløs. Danskeres Anstrengelser bør koncentreres om at hjælpe Danmark og Norge til at genvinde Friheden!

Giv Bladet videre til Venner og Bekendte

Christmas Møllers Rejse og Regeringens Erklæring

Det var den 30. April, at Christmas Møller med sin Kone og Søn forlod København for at begive sig til London.

Det blev en eventyrlig Rejse, der gik med Tog til Middelfart, derefter pr. Bil op gennem Jylland til en Limfjordsby, hvor han udsbidede sig til Sverrige og endelig fra Bromma Flyveplads med Kurermaskine til London, hvortil han ankom omkring d. 5. Maj.

Den 14. Maj Kl. 18 talte Christmas Møller over den engelske Radio til de danske Lyttere.

Han udtalte: — Jeg er rejst til England med sin Familie paa eget Ansvar, og uden at have talt med nogen bosiddende derom.

Jeg er rejst i det Haab og den Tro, at jeg kan være mit Fædreland til Nytte ved herude i den fri Verden at forsvare og forklare Danmarks Stilling. Og fra Tid til anden give danske Lyttere Redegørelse for, hvad der sker herude i den frie Verden. Jeg ved, at der maaske vil findes mange derhjemme, som vil dæ-

le min Handlemaade. Men jeg ved med mig selv — og jeg kan her sige vi, idet jeg tager min Kone med — at vi har handlet som Samvittigheden bød os gøre, og i denne store Tid kan enhver kun handle saadan, som han anser for Ret.

Jeg har kun været i England nogle faa Dage, og det er derfor ikke saa særdeles meget, jeg i Aften kan berette. Men jeg kan fortælle mine Landsmænd hjemme i Danmark, at man herovre har baade Sympati og Forstaaelse for os, og at man ved under hvor utroligt svære Vilkaar vor Konge, Regering og Rigsdag arbejder. Det er klart, at England og dets Allierede under denne Kamp paa Liv og Død, som vi oplever, har svært ved at forstaa en Politik, som kan synes at gaa ud paa, at give efter og give efter. Men ingen behøver at tvivle om, hvor det danske Folks Hjerter befinder sig.

Denne Krig er for England og dets Allierede noget helt andet og væsensforskelligt fra den forrige. Det er en Ideernes Kamp, for og imod

Diktatur og Demokrati, en Kamp paa Liv og Død uendeligt meget større og voldsommere end nogen tidligere. Men der raader ingensomhelst Nationalhad her i England. Det Nazismen, Hitlerismen, det preussiske Junkervælde med dets Herrefolksteori, som hades og bekæmpes, ikke det tyske Folk.

Vi har ikke nogen Mulighed for at være med i denne Krig, kun vore Søfolk, der sejler endnu paa Verdenshavene kan aktivt tage Del deri og hjælpe England og dets Allierede til Fuldførelsen af den Kamp, de kæmper ogsaa for os.

Jeg har allerede haft Lejlighed til at forklare her, at udenfor de danske Nazisters og Landsforrædderes meget, meget snævre Kredse findes der ingen danske Quislinger, og at hvis man gav denne lille Kreds Magten, saa vilde der blive Kaos i Danmark.

Man forstaar her, at Danmark har en enestaaende — ikke enestaaende god, men en bedre Stilling end alle andre besatte Lande. Men man forstaar ogsaa, at det ikke er fordi Tyskerne har holdt deres Løfter til os, det ved vi jo, at Tyskland har ikke holdt sit Ord. Men Tyskerne har set deres egen Fordel i at give os en saadan Stilling. Og Tyskerne er ikke naaet eet eneste Skridt videre i Danmark, end de var den 9. April 1940. Sorgen i Danmark er snare blevet større, og Friheden savnes nu mere end nogensinde.

Det danske Folk er i Fængsel, hvor hvert Vindu ud til den frie Verden er blændet, men i dette Fængsel bor et Folk, som har skrevet Frihedsidealet i sine Hjerter, og som haaber, snart at opleve Frihedens Dag, et Folk, som vel bøjes, men aldrig knækkes, og som vel kan give efter, men som aldrig mister Troen og Haabet og som ogsaa er villigt til at bære sine Byrder, hvordan det saa skal ske. Det danske Folk kommer til at føre sin Kamp, lige som de danske Sønderjyder gjorde i Udlændighedsaarene, og naar Færden er endt, vil det staa lige saa samlet og stærkt som nogensinde.

Jeg vil gaa et Skridt videre og sige at hvis Tyskerne kom med Krav, der, hvis de blev opfyldt, var ensbetydende med at vi vilde sælge vor Sjæl, saa kan man være overbevist om, at Tyskerne vil møde et entontigt Nej.

Tyskerne taler saa meget om en ny Tid, som skal komme og ogsaa allerede skulde være kommet. Af nyt har vi Danske ganske som alle de andre undertrykte Landes Folk kun set den systematiske Udplyndring.

Jeg tror, at en ny og bedre Verden skal komme til os fra Vest og ikke fra Syd. Der er ingen som tror, at alt vil vende tilbage efter Krigen, som det var. Men kun ved Demokratiet kan bringe os en bedre Verden, end den vi havde. Det er til England og De Forenede Stater og deres Allierede, at Demokratierne maa sætte deres Haab. En ny Verden er i sin Vorden her i England, et Lighedens England.

Jeg har sagt det overalt, og jeg vil gentage det overalt, hvor jeg kom-

Er, at disse Linier af Nordahl Griegs Digt: »Syttende Maj« passer ogsaa paa os Danske:

Der stiger en Sang over Landet, seirende i sit spraak skjønt visket med lukkede leber under de fremmedes aak.

Ligesom det er i Norge, saadan er det ogsaa i Danmark, og begge Lande skal sejre i denne Kamp.

De frie Danske i London, hvis Præsident er Grev Reventlow, modtog Christmas Møller med aabne Arme og tilbød ham en udøvende Post i det danske Raad, men Christmas Møller ønskede ikke en saadan Post. Han var tilfreds med at kunne være dem til Hjælp med Raad og Daad. Helt paa Linie iøvrigt med, hvad svenske Blade har skrevet om Christmas Møller, karakteriserede ham som en af Danmarks bedste Sønner, og Kauffmann telegraferede til ham fra Amerika, at han glædede sig til et nært Samarbejde med Christmas Møller. Fra Grønland telegraferede Landsfoged Eske Brun, at man deroppe havde hørt hans Stemme med Glæde.

Herhjemme har Rejsen været kommenteret meget sparsomt.

Regeringen skyndte sig at udsende en Erklæring, hvori de beklagede, at Christmas Møller var rejst uden Tilladelse. Samtidig meddeltes, at Justitsministeren rejste Krigsstrafrets-sag mod ham.

En stor Politiiundersøgelse, bistaaet af tre Gestapofolk, blev sat i Gang for at finde Medvidere og Medhjælpere til »Flugtforsøget«. Man sporede Bilen i Jylland og Skibet fra Limfjorden. Da Skibet kom tilbage, blev Skipperen og hans Kone anholdt og ført til København. Skipperen er en brav dansk Mand, som aabent erklærede at han havde sejlet Christmas Møller og hans Familie til Sverige, og det havde han gjort af menneskelige Grunde. Han havde hørt, fortalte han, at Christmas Møller gerne vilde ud af Landet, men ikke saa nogen Mulighed for at komme det, fordi Tyskerne vilde hindre ham i at virke for sit Land og sit Folk. Saa gik Skipperen op til ham og tilbød ham, at tage ham og Konen og Sønnen med til Sverige. Christmas Møller slog til. Og nu dommer de Skipperen til krigsvarig Indespærring paa Vestre Fængsel, hvor saa mange andre gode ganske Mand maa tilbringe Ventetiden.

Foruden at udsende sin Erklæring den 15. Maj, har Regeringen gennem Udenrigsministeriets Direktør Hr. Svenningsen informeret Pressen om at kommentere Begivenheden — med stærk Fordømmelse af Christmas Møllers Handling. Kun fem Venstreblade, Lolland Falsters Folketidende, Sorø Amtstidende, Langelands Avis Svendborg Avis og Næstved Tidende har sammen med Nazisternes Organ »Fædrelandet«, fulgt denne Opfordring, men eet Blad Bornholms Avis har haft Mod nok til at omtale Begivenheden i sympatisk Tone.

Mange danske vil nu være glade ved at erfare, at det var England, der bad Christmas Møller om at komme. Han rejste for at gøre sit

Land Tjenester og for at Demokrati-erne i Krig skulde se, at der ogsaa i Danmark var Mænd, som var parat til at tjene Demokratiets og Fædrelandets Sag.

Gid han da maa faa Held til sin

Gerning derovre; vi kan ikke give ham nogen bedre Støtte hjemmefra, end ved aktivt at forberede Frihedens Dag og hjælpe til at forkorte Ventetiden saa meget som muligt!

Vær paa Vagt overfor Angivere

8 Skoledrenge Sabotagehandlinger i Aalborg.

Det er en overordentlig alvorlig Sag, sagde Justitsminister Thune Jacobsen, da han i et lukket Møde gav Rigsdagens Partier Besked om den første større Sabotage-Sag i Danmark.

Otte Skoleelever fra Aalborg Kathedralskole er sammen med 3—4 ældre Kammerater anklaget for at have stukket Ild paa tyske Jernbanevogne, brudt ind i tyske Militærbarakker og taget Vaaben og Ammunition, og endelig for at have haft til Hensigt med Sprængstoffer at dræbe tyske Soldater.

Overalt i Europa ulmer Oprøret mod den tyske Nazismes Voldsmagt. I Norge bliver daglig skudt norske Patrioter. I Behmen er forøvet Attentat mod den tyske Bøddeid Heidrich, i Holland, i Belgien, i Frankrig, i Polen, paa Balkan, selv i Ungarn, Rumænien og Finland, der er Tysklands Allierede, rejser Patrioterne sig mod Voldsmændene. I Danmark har der indtil nu været fredfærdigt for Okkupanterne, der skaltede og valtede, myrdede, plyndrede og skændede og foranledigede danske Mænd kastet i Fængsel og Koncentrationslejre.

Men i Aalborg, som er udplyndret af de tyske Soldater, som fyldes med Rekonvalescenter fra Østfronten, raa, undisciplinerede Røvere, der bryder ind paa Pigeskolernes Legepladser for at tage Pigerne i Øjesyn, og som end ikke den tyske Kommandant vover at tale til Rette, og som truer Skolens Leder med at skyde ham ned, fordi han viser dem ud af Skolegården, de er jo vant til at gøre kort Proces med civile, fortæller Kommandanten undskyldende og forklarende — i Aalborg, hvor alt dette foregaar, har Hæren og Forbitrelsen nu omsat sig i Handling hos alle umyndige Drengene.

8 Elever fra Kathedralskolen imellem fra 14—17 Aar og tre af deres lidt ældre Kammerater i en Model-flyveklub brød ind i tyske Barakker og tog Karabiner, Pistoler og Ammunition. Derefter stak de Ild paa de tre tyske Jernbanevogne med Krigsmate-

riel, og endelig har de i Brønderlev taget Ammunition fra en tysk Jernbanevogn.

Tyskerne forlangte grundig Politiefterforskning, og Sporene førte til Kathedralskolen, hvorefter man anholdte de otte Dreng, nemlig Pastor Edv. Petersens to Sønner paa 14 og 17 Aar, Kontorfuldmægtig i Kommunen Fjellerups Søn, Halvnazisten Kommunaldirektør Th. Thomsens Søn, Blomsterhandler Kapt. Frederiksen Søn, Assurandør Løjtn. Darkets Søn, Overmester Ollendorfs Søn, og Direktør Milos Søn fra Nørresundby. Endvidere anholdtes den 24-aarige Kaj Houlberg, den 20-aarige Alf Houlberg og den 25-aarige Ingeniør Hornborg Andersen, der er ansat paa Pedershaab Maskinfabrik i Brønderslev.

I Forhøret tilstod de alle, at de havde dannet en Churchill-Klub hvis Formaal var at øve Sabotage paa tysk Krigsmateriel, at tilvende sig Vaaben til Brug mod Tyskerne og at tilintetgøre tyske Militærpersoner i Danmark. De væltede Vejskilte, ødelagte Biler, overskar tyske Kableledninger, brændte Papirer fra tyske Kontorer og Kommandoposter og fjernede tyske Sidevaaben fra Konditoriernes Garderober i Aalborg. De havde ogsaa fremstillet Nitroglycerin, som de agtede at bruge dels til Bomber mod tyske Soldater, dels til Ødelæggelse af tyske Bygninger.

Statsadvokaten for særlige Anliggender, Kjalke, ilede til Aalborg for personlig at tage sig af Affæren. Ogsaa Tyskerne ønskede at have med den at gøre. De vilde skyde nogle af Drengene. Men det lykkedes dog at afværge dette.

Der er næppe Tale om Forhærdelse hos disse otte Dreng, men om en retfærdig Harme over Tyskernes Adfærd i deres By. De har reageret prompte og utilslørret. De vilde i deres ungdommelige Iver være med til at bibringe Tyskerne det Nederlag, som alle Danske og alle frie Folk i Verden ønsker, haaber og tror paa. Andre Steder er det voksne Mænd,

der forøver Sabotage og ombringer Tyskere. I Danmark var det otte umyndige Dreng, der gik i Spidsen.

Danmarks Økonomi efter Tysklands eventuelle Sejr.

I den Erklæring, Regeringen fandt sig foranlediget til at at udsende i Anledning af Statsministerskiftet, udtaltes blandt andet at »Tyskland paa det økonomiske Omraade« indtager den centrale Stilling. Danmark har vist sin Villighed til at medvirke til Løsning af de praktiske Opgaver, der hermeder sig, og er fremdeles rede til at deltage i et loyalt og positivt Samarbejde paa dette Omraade.

Denne Regeringens Villighed til at medvirke til Løsning af »de praktiske Opgaver« (d. v. s. Tysklands Krigsførelse) har hidtil haft til Følge, at vi er blevet plyndret for 2 Milliarder Kr.

Ingen tænkende Dansker regner med at faa disse Milliarder tilbagebetalt. Naar Tyskland har tabt sin haabøse Krig, kan det selvsagt ikke betale os. Og skulde det utrolige — og forfærdelige — ske, at Tyskland vandt, kan vi regne med samme Skæbne som Slovakiet: det fik og maatte »frivilligt« godkende en Regning for god »Beskyttelse«, dobbelt saa stor som oprindelig aftalt.

Men hvorledes tænker Tyskland sig de økonomiske Problemer løst under den »europæiske Nyordning« under Naziledelse? Herom bragte »Frankfurter Zeitung« ved Aarskiftet en interessant Artikel. Bladet er som bekendt meget anvendt som Talerør for Nazilederne, og vi bringer derfor dette Resume af Oversigten:

For at klare Krigsudgifterne maa Tyskland naturligvis laane store Beløb hos sine Borgere. Naar Krigen er forbi, skal disse Laan tilbagebetales hurtigst muligt for at Erhvervslivet kan faa Kapital fri til at supplere Lagre og Beholdninger; man vil ikke ved Prisstigning eller paa anden Maade forringe Værdien af Tilgodehavendene hos Staten. Og dog skal Skatteyderne ikke frygte Stigninger i Skatterne; maaske kan man endda nedsætte Skatten. Thi, dels vil man spare en hel Del paa Militæruddgifterne, dels vil der til Tyskland strømme Masser af billige Raastoffer, som Industrien kan

bearbejde og derefter sælge med stor Fortjeneste. Disse Raastoffer til billig Pris vil komme fra Ruisand og de øvrige erobrede Lande. Under Hensyn hertil mener Risbankpræsident Funk, at Tyskland vil undgå Prisstigninger efter Krigen. Til den Tid vil Tyskland have to store Opgaver: at omlægge Industrien fra Krigs- til Fredsproduktion og at tilpasse et helt Kontinents økonomiske Struktur og Samvirken med Omverden efter de i Bund og Grund ændrede politiske Forhold!

Heraf fremgaar altsaa med rene Ord:

- 1) Hele Europas politiske Forhold skal ændres i Bund og Grund efter Tysklands Sejr.
- 2) Hele Europas Økonomi og Handel skal ordnes af Tyskland.
- 3) De erobrede Lande skal levere Raastoffer til lave Priser for at Tyskland kan tjene tykt paa de Færdigvarer man vil paatvinge Landene.
- 4) Tyskland regner med store Indtægter gennem Salg af Ejendomme i de erobrede Lande.

Kort sagt: Hele Europa kommer til at trælle for Tyskland; alle skal være Slaver i Forhold til »Herrrefolket«.

Og denne »Nyordning« giver den danske Regering sin hele og fulde Tilslutning og erklærer sig rede til »at deltage i et loyalt og positivt Samarbejde paa dette Omraade«.

Naar Regeringen tilsyneladende ikke ved, hvad den indlader sig paa (eller ikke vil vide det) — er det da ikke paa Tide, at det danske Folk selv tordner et STOP, der baade kan høres og forstaaes af den danske Regering saavel som af de tyske Udplyndere!

**Støt Ofrene for den danske Kamp.
Hjælp deres Familie.**

Tøsene og Tyskerne.

»Lad Fjenden plukke Blomster derude, hvor hvor han vil: Nælder hos de sønderjydske Piger«.

Overalt træffer vi Forrædere af begge Køn. Saakaldte danske Mænd i tyske Uniformer og saakaldte danske Piger — i Armene paa tyske Soldater.

Vi maa se Sandheden i Øjnene og indrømme, at Tøsenes Opræden er Udtryk for en forfærdende moralsk Raadenskab. Dersom det ikke var saa oprørende, vilde man være mest tilbøjelig til at trække paa Smilebaandet ad de jammerlige Hundyr, som vi nu ser trække rundt med de tyske »Sheiker«. Tænk paa de »Samtaler« der føres mellem dem og deres Galaner. Man kan ligefrem se paa Tyskernes Gebærder, hvorledes de forsøger at gøre sig forstaaet af Tøsene, hvis Gløseforraad i de fleste Tilfælde indskrænker sig til det fælles dansk-tyske Ja.

Det er derfor ogsaa forfriskende at høre, hvorledes raske unge Mænd har behandlet den Slags Tøse. Vi har egentlig kun een Indvending overfor den foretagne Afstraffelse: det er for billigt at lade dem slippe med Tabet af Haaret!

Hvis saa endda Tøsenes Adfærd kun gik ud over dem selv, men Følgerne af disse Forhold bærer desværre Frugt i uhyggelig Grad. Denne Yngel kommer vi andre senere til at forsørge,

for med den Mangel paa Moral, Tøsene i Dag afslører, tør det ikke forventes at de vil underholde sig selv og deres Afkom.

En anden Følge er, foruden naturligvis Kønssygdommene, den Fnat- og Luseplage, som Danmark for Tiden lider under. Tøsene fungerer her som Smittebærere og bringer Utøjet videre til f. Eks. skolesøgende Søkende, som derefter inficerer andre Børn.

Heldigvis er det kun en ringe Procentdel af de danske Kvinder, der indlader sig med Tyskerne, og det er glædeligt, at netop blandt Kvinderne selv findes de ivrigste til at fordømme Tøsene. Vi kan ikke andet end højagte den Tegnerske, der fornylig fik Fængselsstraf for at have forulempet nogle af disse Individer, og vi opfordrer til at følge hendes Eksempel.

At vore hjemlige mandlige Nazispirer er Landsforrædere, er vi alle klar over, men Skørttegarden er det i lige saa høj Grad, og det er bestemmende for vor Indstilling overfor den.

Vort Oplag er begrænset — medvirk derfor til Udbredelsen af disse danske Synspunkter.

Cementministeren.

Naar Erik Scavenius tager en Dyst med sine Kolleger i Regeringen og vil have dem til at vedtage en ny ydmygende Kærlighedserklæring til Nazi-Tyskland (og faar dem til det), er der altid een, som applauderer ham og erklærer sig villig til at skrive under paa hvadsomhelst. Det er Gunnar Larsen.

Gunnar Larsen er Farssøn, vokset i Overflod og Rigdom. Han har arvet Faderens Plads som Hersker i den F. L. Smiit'ske Verdenstrust, hvor det var lykkedes Poul Larsen at trænge de Foss'ske Interesser tilbage for sine egne. Gunnar Larsen fik sin forretningsmæssige Opdragelse i U. S. A. som Leder af Trustens Filialer der, og hans Forretningsmetoder blev derefter: haardkogte, ja ikke saa lidt gangsteragtige, iblandet en særlig Form for »Arbejdervenlighed«, der har den ejendommelige Biomstændighed, at den gør sin Mand rigere uden at sikre Arbejderne mod de værste Vilkaarligheder. I Parantes bemærket lod han sig naturalisere i U. S. A. og blev amerikansk Borger. Men da Faderen døde, faldt det ham ikke svært at skifte Nation (hvertfald paa Papiret) blive Dansker igen.

Gunnar Larsen behersker ikke blot Cementtrusten. Han behersker økonomisk alt, hvad der har med Byggeri at gøre i Danmark - Cement, Kalk, Teglværker, Tommer, Jern,

Isoleringsmateriale, Byggeplader osv. Med haardhænde Metoder har han lagt hele denne Branche ind under sig, og Resultatet er blevet en fantastisk Fordyelse af alt Byggeri i Danmark. Derfor har han Foden betydeligt indenfor i mange andre Virksomheder, saasom Aarhus Olie, Burmeister & Wain, Luftfarten osv. Flyvningen er ikke bare hans »Hobby« — men han tjener jo paa Anlægget af hver eneste Flyveplads i Landet. Kun i Bladverdenen er han forholdsvis ny. Han er ikke kommet længere end til det berygtede »Sidste Nyt«, som Wilfred Pedersen udsender for Gunnar Larsen og andre Cementkapitalisters Penge.

Det er for den udenforstaaende ufatteligt, at Regeringspartierne, kunde gøre en saadan Trustherre til Minister — ovenikøbet for Trafikvæsenet og de offentlige Arbejder. Resultatet har vist sig: Minister Gunnar Larsen fremmer i rivende Tempo selv de mest vanvittige og overflødige Projekter, blot de har den Egenskab, at de kan skaffe Afsætning til Trustpriser paa hans Cement, Kalk, Mursten og andet Byggemateriale. Gunnar Larsen og hans Entreprenørvener tjener vanvittige Summer paa at lade Staten udføre de af Tyskerne ønskede Betonveje, Broer, Baner osv. og paa at levere Materiale til de tyske Flyvepladser, Befæstningsanlæg og andet. Nationalbanken, d. v. s. det danske Folk betaler!

Man har aldrig i Nordeuropa set en Minister, der saa kynisk og aabenlyst benyttede sin Myndighed udelukkende til at berige sig selv. Det sidste grove Eksempel er Hr. Larsens og hans Venners, Direktør Junckers og Godsejer Lüttichaus (Roden) ildelugtende Forretning med Tyskerne om deres Rov i de baltiske Lande. Uden saa meget som at meddele den øvrige Regering noget tog Hr. Larsen til Berlin og Baltikum og afsluttede paa den danske Stats Vegne sine Kontrakter. Han og Højgaard, Hempel, Juncker og Lüttichau (Roden) har faaet Koncessioner paa Industri- og Skovvirksomhed i Baltikum — og saa har han naturligvis faaet Kontrakter om Levering af Cemeut. Det går paa Clearing-kontoen! Det er dog ikke lykkedes ham helt at faa den øvrige Regerings Godkendelse — men man har jo Tyskernes.

Da Gunnar Larsen blev Minister nedlagte han, som Skik er, sine Hverv i Cementtrusten, Teglværkerne, Faxe Kalk, B. & V. osv. Men sin Indfyldelse nedlagde han ikke, og at den staa i fuldste Flor fik vi Beviser for, dels gennem hans ovennævnte Virksomhed, dels derigennem, at Ingeniør Foss blev afskediget ved F. L. Smith — fordi han havde ytret Mishag med Cementministerens landsskadelige Politik.

Gunnar Larsen skal have beroliget Kongen med, at han dog ikke har solgt hele Danmark til Tyskerne. Men han gjorde det saamænd gerne, hvis han kunde komme afsted med det. Forhaabentlig er den Tid ikke fjern, da hans tyske Kunder og Venner forsvinder her fra Landet. Og saa kan vel Rigsretten — eller en Folkedomstol — komme til at se paa Cementministerens Meriter og bedømme dem efter Fortjeneste.

Jern- og Metalindsamlingen.

Nu blæses der paa Basun igen for at faa Befolkningen til at aflevere Materiale til Hjælp for det betragtede Tyskland — denne Gang drejer det sig om Jern og Metaller. Der siges, at det gælder vor hjemlige Industri — men det forties, at denne Industri i Hovedsagen arbejder for Tyskland. TITAN har f. Eks. faaet Ordre paa en Kæmpeluseport til St. Nazaire — skønt der som bekendt overhovedet ingen Skade skete — og der findes næppe den Drejebænk i Landet, der ikke fremstiller Maskindele til tyske Flyvemaskiner, Ubaade, Tanks eller andre Krigsredskaber. Det er i første Række hertil, vort Jern og andet Metal skal bruges. Og saa til Konserverdaaser fra Firmaet Chr. Hansen & Co, Kerteminde, indeholdende Fiskekonserver og med denne Tekst: »Zum alsbaldigen Verkauf bestimmt«. Det tyder jo ikke meget paa, at vi selv skal have Fornøjelse af Konserverdaaserne. Hold derfor Jern og Metal tilbage — det er ikke til Danmarks Gavn, men til Tysklands Krigsindustri disse Indsamlinger foretages.